

TARI ISTVÁN KÉT VERSE

KÁNTÁLVA

Otthon vagyok, és
indulnék
ebből a koszos, hajnali
váróteremből, melytől az
ézelmek is ragacsosak.
Együtt zúgok, harákolok,
együtt melegszen
be a tél
autóbuszaival, míg
mutáló odaadásod
jégvirággal függönyözi
el a kilátást.
Mint a fiatalságunk, épp
olyanok voltunk:
érdemtelenül
tiszták és
téveszmékbe gabalyodók.
Mint egy széteső rendszer, épp
olyan voltam: távlatokkal
se kecsegtettelek, csupán
fordultam veled
néhányszor
azon a zúzos vidéken,
melyet nekünk kellett volna
benépesítenünk. Csupán
fordultam veled
néhányszor a gyomnövények
rengetegében,

abban a buján
szikrázó
összevisszaságban, melyben
otthon éreztük magunkat,
hisz tudtuk: nem veszíthetünk...
Aki otthon érzi magát,
az nem veszíthet
igazán!
Az megkapaszkodhat abban
az agyonmeszelt házfalban,
amelyre délutánonként
egy fa árnyéka
vet hálót, melyet behálóz
az emlékezet.
Otthon vagyok, és
indulnék
ebből a koszos, hajnali
váróteremből, melytől az
érzelmek is ragacsosak.
Fordulnék egyet nélküled
azon a tájon,
melyet nem
tudtunk benépesíteni.
Együtt zúgok, harákolok,
melegszen be a buszokkal.
Majd megvastagszom
és kibontakozom, mint a
foggal eltépett
cérnaszál, melyet
féktelen
zúzmara vastagít meg és
bontakoztat ki csillogva,
a szakadtakat magával
rántó, a borzasakat mind
megkoronázó
időben.
Majd velük együtt vastagszom
meg és bontakozom ki, mint
a vacogás cérnaszála,
azon a téli
hajnalon, mely kövér disznót

sivalkodtat a
 zuhogásban és
 habzó vért,
 gyöngyházfényű belsőséget
 gőzölögtet virulva. Majd
 velük együtt vastagszom meg
 és bontakozom ki, létünk
 pisszegő lyukát
 bámulva.
 Kántálva! Hosszan kántálva...
 Létünk pisszegő lyukában
 vájkálva, vadul vájkálva.

VÉGVÁR A LEKVÁR

Nézem
 a szárnyát
 zizzentő,
 lábast
 zengető,
 az ebből az
 émelyítő
 masszából – mely
 a fortyogásunkkal
 rímel –, a
 beüvegezett mennybolt
 koppanásaihoz fölszállni
 készülő legyet.
 A vergődőt.
 Néki
 zúgjam el,
 hogy kettős
 életre és
 lapulásra
 kényszerített
 emberek között
 élek? Akik
 szöknek a szavaktól,
 jobbadán csak
 röstelkednek szomorú

sorsuk fölött, abban a
látszatvilágban,
melyben még a
pótlékok
sem igazi
pótlékok,
csak a
legyek az...
Csak a legyek
az igaziak,
a szárnyukat
zizzentők, a lábast
zúgatók, a
zúgásukba fulladók,
a világot riadalommá
rázók-zúgatók
az igaziak.
Hiszen
a föl-e-
mel-ke-dés
az, ami
mindig is
módfelett nagy,
fölfokozott, már-már
halálos gondot
okozott felénk,
ahol a frissen
főtt lekvár illata az
egyetlen hazátlanság elleni
orvosság. Ahol:
VÉGVÁR A LEKVÁR.